

Sygn. akt XVII AmE 31/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Hanna Kulesza**

Protokolant: sekretarz sądowy Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2013 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **Przedsiębiorstwa Usługowo- Handlowego (...) Sp. Z o.o.** z siedzibą w G.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Przedsiębiorstwa Usługowo- Handlowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 13 grudnia 2011 r., nr(...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od Przedsiębiorstwa Usługowo – Handlowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł. (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Hanna Kulesza

Sygn. akt XVII AmE 31/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 grudnia 2011 r., nr (...)(...)/ (...), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorstwu Usługowo – Handlowemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że przedsiębiorca ten naruszył warunek 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi z dnia 5 września 2006 r., Nr (...), w ten sposób, że w dniu 30 maja 2011 r. oraz w dniu 3 czerwca (...), poprzez stację paliw w D., przy ul. (...), dokonywano obrotu olejem napędowym niespełniającym wymagań określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2008 r. Nr 211, poz. 1441).

Za wyżej opisane działanie, Prezes URE wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 32 000 zł., co stanowi 0,26% przychodów Przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej osiągniętych w 2010 r.

Swoje rozstrzygnięcie Prezes URE oparł na ustaleniach poczynionych w toku kontroli przeprowadzonych na użytkowanej przez Przedsiębiorcę stacji paliw zlokalizowanej w D., przy ul. (...), w dniach 30 maja 2011 r., 3 czerwca 2011 r., 8 czerwca 2011 r. oraz 15 czerwca 2011 r., z których wynikało, iż w dniach 30 maja 2011 r. oraz 3 czerwca 2011 r., Przedsiębiorca oferował do sprzedaży paliwo ciekłe - olej napędowy niespełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych

dla paliw ciekłych. Niezgodność badanego paliwa – oleju napędowego z obowiązującymi przepisami prawa dotyczyła zaniżonej temperatury zapłonu, która:

- w próbce podstawowej pobranej w dniu 30 maja 2011 r., wynosiła poniżej 40°C, a powinna wynosić, przy uwzględnieniu tolerancji powyżej 52,9 °C,
- w próbce podstawowej pobranej w dniu 3 czerwca 2011 r., wynosiła 47°C, a powinna wynosić, przy uwzględnieniu tolerancji powyżej 52,9 °C,
- w próbce kontrolnej wynosiła poniżej 50,5°C, a powinna wynosić, przy uwzględnieniu tolerancji powyżej 52,9 °C.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, Prezes URE wskazał, iż warunek 2.2.1. udzielonej powodowemu przedsiębiorcy koncesji stanowi, iż koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem.

Wobec bezspornego stwierdzenia naruszenia przez powoda warunku 2.2.1. posiadanej koncesji, co stanowi czyn określony w art. 56 ust 1 pkt 12 Prawa energetycznego, Prezes URE stwierdził, że zachodziły przesłanki do wymierzenia powodowi kary pieniężnej.

Odnosnie nałożonej na przedsiębiorcę kary pieniężnej Prezes URE wskazał, że jej wysokość ustalona została z zachowaniem przepisu art. 56 ust 3 ustawy P.e., tj. w wielkości nie przekraczającej (...) przychodu ukaranego Koncesjonariusza, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Ponadto ustalając wysokości nałożonej kary, Prezes URE uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie powoda i jego możliwości finansowe.

Odnosząc się do szkodliwości czynu Prezes URE określił ją jako dużą wskazując, że olej napędowy będący przedmiotem kontroli na stacji paliw eksploatowanej przez powoda nie spełniał parametru bardzo istotnego dla bezpieczeństwa przeciwpożarowego (temperatura zapłonu) co ma znaczenie dla zachowania warunków istotnych dla bezpieczeństwa zdrowia i życia osób na stacjach paliw oraz bezpośrednio w pojazdach tankowanych tego rodzaju paliwem

Oceniając dotychczasowe zachowanie Przedsiębiorcy, pozwany uwzględnił fakt, że nie był on wcześniej karany za naruszenie warunków koncesji, dlatego wymierzona kara stanowi jedynie 0,26% z przychodu Przedsiębiorcy osiągniętego w 2010 r., z działalności koncesjonowanej.

Od powyższej decyzji powód - Przedsiębiorstwo Usługowo - Handlowe (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie przepisów art. 6, 7 i 77 §1 k.p.a. oraz art. 30 ust 1 i art. 56 ust 3 i 6 ustawy - Prawo energetyczne;
2. sprzeczność istotnych ustaleń decyzji z zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz istniejącym stanem faktycznym;
3. brak wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności.

Mając na względzie powyższe zarzuty, powód wniósł o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej;
- Wstrzymanie wykonania nałożonej kary pieniężnej do czasu rozstrzygnięcia odwołania od decyzji.

W uzasadnieniu odwołania, powód podniósł, iż nie zgadza się z ustaleniami decyzji gdyż spośród czterech kontroli tylko pierwsza wykazała, że olej napędowy nie odpowiadał normie jakościowej. Próbką pobrana podczas drugiej kontroli wykazała wprawdzie, że temperatura zapłonu wynosiła 47 stopni, lecz badanie próbki kontrolnej dało już

wynik 50,5 stopnia, co praktycznie było wynikiem na granicy dopuszczalnej normy, która wynosi 52,9 stopnia. Zdaniem strony powodowej, w przypadku różnicy wyników dwóch badań za wiążący należało przyjąć jedynie ten korzystniejszy dla strony tj. z uwzględnieniem standardów ochrony praw oskarżonego obowiązujących w postępowaniu karnym. Oznacza to, że wszelkie wątpliwości muszą być tłumaczone na korzyść obwinionego.

Ponadto rozbieżność wyników badań tej samej partii paliwa dowodzi zdaniem strony powodowej, iż przy ich ocenie pod kątem wysokości zastosowanej kary powinno się uwzględnić pewien margines błędu. Przy takim założeniu nie da się skutecznie zakwestionować jakości paliwa pobranego do badań podczas drugiej kontroli. Różnica 2,4 stopnia winna być uznana za mieszczącą się w granicach błędu.

Nie sposób też, według powódki, uznać za słuszny postawionego w uzasadnieniu skarżonej decyzji zarzutu nie zgłoszenia przez stronę uwag do protokołów kontroli, albowiem strona mogła zakwestionować wynik badania próbki podstawowej dopiero po zapoznaniu się z wynikiem badania próbki kontrolnej. Nie przekonuje też stwierdzenie, iż wyniki badań tej samej partii towaru mogą się tak znacznie różnić. Za całkowicie dowolne, zdaniem odwołującego się Przedsiębiorstwa należy uznać stwierdzenie, że różnica w wynikach badań przeprowadzonych przez dwa różne akredytowane laboratoria „mieści się w dopuszczalnej wartości odtwarzalności metody badawczej”.

W ocenie powódki, trzeba też zauważyć, że oba badania zostały przeprowadzone na koszt strony, co w istniejącym stanie faktycznym wydaje się być wystarczającą karą dla przedsiębiorcy, zwłaszcza, że różnice w wynikach i opłatach przemawiały za zastosowaniem instytucji odstąpienia od wymierzania kolejnej kary pieniężnej.

Powódka podniosła również, że niezgodne ze stanem faktycznym jest ustalenie zawarte w skarżonej decyzji z którego wynika, że „przedsiębiorca sam wskazuje przyczynę takiego stanu rzeczy, tj. uchybienia w trakcie transportu i rozładunku paliw”. Strona w piśmie z dnia 16.11.2011r., wskazywała jedynie na hipotetyczną możliwość wpływu częstych i niewielkich ilości dostarczanego paliwa na uzyskany wynik temperatury zapłonu.

W tym stanie rzeczy skoro ewentualne przekroczenie temperatury zapłonu paliwa pobranego do badania w dniu 3 czerwca 2011 r., mieściło się w granicach błędu, a dwa kolejne badania nie wykazały jakiegokolwiek naruszenia obowiązujących norm, to w świetle art. 56 ust. 6a Prawa Energetycznego, zdaniem powódki istniały przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. Według Przedsiębiorcy, organ administracji państwowej wbrew obowiązkom zapisanym w kodeksie postępowania administracyjnego nie zbadał i nie rozważył wszechstronnie wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść strony i sprzecznie ze stanem faktycznym ustalił, iż stopień szkodliwości zarzucanego czynu nie był znikomy i nie wykazano zaprzestania naruszenia prawa.

Ponadto Spółka podniosła, że w przedstawionym stanie faktycznym sprawy, wysokość wymierzonej kary należy uznać jako wyjątkowo dotkliwą. Przekracza ona obecne możliwości finansowe przedsiębiorstwa, które notuje dużą stratę z działalności gospodarczej w całym bieżącym roku. Ponadto powódka podniosła, że stacja paliw w D. oddalona jest od głównych szlaków komunikacyjnych przez co nie jest w stanie przynieść oczekiwanych przychodów.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma, Prezes URE podtrzymał w całości stanowisko prezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Na rozprawie w dniu 3 grudnia 2011 r., pełnomocnik powodowego Przedsiębiorstwa podtrzymał stanowisko prezentowane w odwołaniu od decyzji. Odnośnie wymiaru nałożonej kary pieniężnej, podniósł, że istotnie zmniejszyła się wielkość przychodów spółki osiąganych ze sprzedaży ogólnej, a to wynika z faktu, że zaprzestała ona działalności w zakresie sprzedaży i zmieniła branżę swojej działalności. Na okoliczność aktualnej sytuacji finansowej spółki pełnomocnik składa do akt raport finansowy obrazujący sytuację w roku 2011, 2012 oraz do października 2013. Odnośnie zawinienia, pełnomocnik powodowej spółki podniósł, że paliwo było nabywane z legalnych źródeł i posiadało certyfikaty jakości.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny.

Decyzją z dnia 5 września 2006 r., Nr (...), Prezes URE udzielił Przedsiębiorstwu Usługowo - Handlowemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 15 września 2006 r. do 15 września 2016 r. (k.43-45 akt adm.).

W dniu 30 maja 2011 r., na należącej do powoda stacji paliw w D., przy ul. (...), przeprowadzono kontrolę jakości paliw, w trakcie której pobrano do badania laboratoryjnego próbki (podstawową i kontrolną) oleju napędowego ON (k. 4-7 akt adm.)

Próbkę podstawową pobranego oleju napędowego przekazano następnie do badania laboratoryjnego do (...) Laboratorium (...) z siedzibą w B., celem zbadania zgodności w zakresie jakości przedmiotowego paliwa z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (k.8.akt adm.)

W wyniku przeprowadzonych badań, stwierdzono niezgodność badanego oleju napędowego z obowiązującymi przepisami prawa ze względu na zaniżoną temperaturę zapłonu, która w próbce podstawowej wynosiła poniżej (...), podczas gdy wymagania jakościowe określają dla tego parametru (z uwzględnieniem tolerancji z przyjętej metody badań) wartość nie mniejszą niż 52,9°C. (k. 27 akt adm.)

W dniu 3 czerwca 2011 r., na należącej do powoda stacji paliw w D., przy ul. (...), ponownie przeprowadzono kontrolę jakości paliw, w trakcie której pobrano do badania laboratoryjnego próbki (podstawową i kontrolną) oleju napędowego ON. W toku kontroli poinformowano także osobę uprawnioną do reprezentacji Spółki o wynikach kontroli z dnia 30 maja 2011 r., przedstawiając protokół z badań (k. 13-19 akt adm.).

Próbkę podstawową pobranego w dniu 3 czerwca 2011 r., oleju napędowego przekazano następnie do badania laboratoryjnego do (...) Laboratorium (...) z siedzibą w B., celem zbadania zgodności w zakresie jakości przedmiotowego paliwa z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (k.20 akt adm.).

W wyniku przeprowadzonych badań, stwierdzono niezgodność badanego oleju napędowego z obowiązującymi przepisami prawa ze względu na zaniżoną temperaturę zapłonu, która w próbce podstawowej wynosiła poniżej (...), podczas gdy wymagania jakościowe określają dla tego parametru (z uwzględnieniem tolerancji z przyjętej metody badań) wartość nie mniejszą niż 52,9°C. (k. 32 akt adm.)

W dniu 8 czerwca 2011 r., na należącej do powoda stacji paliw w D., przy ul. (...), ponownie przeprowadzono kontrolę jakości paliw, w trakcie której pobrano do badania laboratoryjnego próbki (podstawową i kontrolną) oleju napędowego ON. W toku kontroli poinformowano także osobę uprawnioną do reprezentacji Spółki o wynikach kontroli z dnia 3 czerwca 2011 r., przedstawiając protokół z badań (k. 30-31 akt adm.).

Pismem z dnia 8 czerwca 2011 r., Przedsiębiorstwo Usługowo - Handlowe (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. wniosło o przeprowadzenie badania próbki kontrolnej oleju napędowego pobranej w dniu 3 czerwca 2011 r., na należącej do Spółki stacji paliw w D., przy ul. (...). (k.33 akt adm.)

W wyniku przeprowadzonych badań próbki kontrolnej, oleju napędowego pobranej w dniu 3 czerwca 2011 r., stwierdzono niezgodność badanego oleju napędowego z obowiązującymi przepisami prawa ze względu na zaniżoną temperaturę zapłonu, która w próbce podstawowej wynosiła poniżej 50,5°C, podczas gdy wymagania jakościowe określają dla tego parametru (z uwzględnieniem tolerancji z przyjętej metody badań) wartość nie mniejszą niż 52,9°C. (k. 39 akt adm.)

W dniu 15 czerwca 2011 r., na należącej do powoda stacji paliw w D., przy ul. (...), ponownie przeprowadzono kontrolę jakości paliw, w trakcie której pobrano do badania laboratoryjnego próbki (podstawową i kontrolną) oleju napędowego ON. W toku kontroli poinformowano także osobę uprawnioną do reprezentacji Spółki o wynikach kontroli z dnia 3 czerwca 2011 r., przedstawiając protokół z badań próbki kontrolnej (k. 36-37 akt adm.).

W związku ze stwierdzoną w toku kontroli z dnia 30 maja 2011 r. oraz z dnia 3 czerwca 2011 r., niewłaściwą jakością oleju napędowego, pismem z dnia 8 listopada 2011 r., Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi oraz wezwał do udzielenia wyjaśnień w sprawie (k.40-41 akt adm.).

W piśmie z dnia 16 listopada 2011 r., Przedsiębiorca złożył wyjaśnienia oraz przedstawił informacje dotyczące sytuacji finansowej (k. 46-58 akt adm.).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zwążył, co następuje.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego stanął na stanowisku, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i znajduje uzasadnienie w przepisach prawa, zaś zarzuty podnoszone przez powódkę w odwołaniu nie mogą skutkować jej uchyleniem ani odstąpieniem od wymierzenia kary.

Bezsporny w niniejszej sprawie jest fakt, że olej napędowy wprowadzony do obrotu w dniach 30 maja 2011 r. oraz 3 czerwca 2011 r., przez powodowe Przedsiębiorstwo Usługowo - Handlowe (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., poprzez stację paliw zlokalizowaną w D., przy ul. (...), nie spełniał norm jakościowych określonych w obowiązującym w dniach przeprowadzenia kontroli, rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, z uwagi na zaniżoną temperaturę zapłonu.

Zgodnie z warunkiem 2.2.1. udzielonej Przedsiębiorcy koncesji, „koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. (...)”. Oznacza to, iż powoda obowiązuje bezwzględny zakaz wprowadzania do obrotu paliwa, które niezgodne jest z parametrami określonymi w umowach lub obowiązujących przepisach prawa.

Powodowe Przedsiębiorstwo akceptując warunki udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, zaakceptowało również warunek określony w punkcie 2.2.1. Ze względu zaś na zawodowy charakter działalności gospodarczej wykonywanej na podstawie wskazanej koncesji, należy stwierdzić, iż Powód mając pełną swobodę wyboru działań, które podejmie w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych, powinien zorganizować prowadzoną przez siebie działalność w sposób wykluczający możliwość wprowadzenia do obrotu niewłaściwego jakościowo paliwa.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyników kontroli przeprowadzonej w dniach 30 maja 2011 r. oraz 3 czerwca 2011 r., na należącej do powoda stacji paliw, stwierdzić należy, iż Przedsiębiorca naruszył wskazany wyżej warunek 2.2.1. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi albowiem wprowadził do obrotu przez stację paliw mieszczącą się w D., przy ul. (...), olej napędowy, który nie spełniał wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2008 r. Nr 211, poz. 1441).

Jak wynika z protokołu badań próbek, pobranego w dniu 30 maja 2011 r., ze stacji paliw powoda, oleju napędowego niezgodność z obowiązującymi przepisami prawa dotyczyła zaniżonej temperatury zapłonu, która w próbce podstawowej wynosiła poniżej 40°C, podczas gdy wymagania jakościowe określają dla tego parametru (z uwzględnieniem tolerancji z przyjętej metody badań) wartość nie mniejszą niż 52,9°C.

Ponadto z protokołu badań próbek podstawowej i kontrolnej, pobranego w dniu 3 czerwca 2011 r., ze stacji paliw powoda, oleju napędowego wynika, że również w tym dniu powód dokonywał obrotu paliwem niespełniającym wymagań jakościowych obowiązującego wówczas rozporządzenia oraz że niezgodność z obowiązującymi przepisami dotyczyła ponownie zaniżonej temperatury zapłonu, która w próbce podstawowej wynosiła 47°C, a w próbce kontrolnej 50,5°C, podczas gdy wymagania jakościowe określają dla tego parametru (z uwzględnieniem tolerancji z przyjętej metody badań) wartość nie mniejszą niż 52,9°C.

W świetle powyższego stwierdzić należy, iż Prezes URE dokonał właściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez stwierdzenie naruszenia przez powodowe Przedsiębiorstwo warunku 2.2.1. udzielonej jej koncesji, polegającego na wprowadzeniu do obrotu w dniach 30 maja 2011 r. oraz 3 czerwca 2011 r., oleju napędowego niespełniającego wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu. W ocenie Sądu, wbrew stanowisku powoda, w niniejszej sprawie nie zaistniała sprzeczność istotnych ustaleń z zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz istniejącym stanem faktycznym. Zabezpieczone na należącej do powoda stacji paliw, próbki paliwa przekazane zostały do akredytowanego laboratorium badawczego, gdzie poddano je stosownej analizie. Wynik badania zarówno próbki podstawowej pobranej w dniu 30 maja 2011 r. jak i próbki podstawowej oraz kontrolnej pobranej w dniu 3 czerwca 2011 r., udokumentowany został stosownym protokołem z badań, który stał się podstawą wydania zaskarżonej decyzji. Ustalenia zaś poczynione w toku prowadzonego przez Prezesa URE postępowania administracyjnego zostały szczegółowo opisane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż wszystkie trzy badania próbek pobranego ze stacji paliw powoda oleju napędowego, wykazały niezgodność tego paliwa z wymaganiami rozporządzenia. Bez znaczenia dla stwierdzenia powyższej okoliczności pozostaje kwestia jak duże naruszenie parametru zostało w nich stwierdzone. Zważyć bowiem należy, że zgodnie z treścią przepisów ustawy – Prawo energetyczne oraz z ugruntowanym stanowiskiem orzecznictwa, które Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela, odpowiedzialność administracyjna zagrożona karą pieniężną na podstawie art. 56 Prawa energetycznego ma charakter obiektywny i jest niezależna od wykazania zawinonego działania przedsiębiorcy (tak np.: Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 19 grudnia 2008 r., sygn. akt III SK 10/08, w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r., III SK 5/10; w wyroku z dnia 4 listopada 2010 r., III SK 21/10 oraz w wyroku z dnia 12 kwietnia 2011 r. III SK 46/10). Zawodowy charakter działalności przedsiębiorcy, polegający na prowadzeniu działalności koncesjonowanej powoduje natomiast konieczność spełnienia wymogów wynikających z koncesji, a w gestii przedsiębiorcy pozostaje wybór optymalnych rozwiązań pozwalających na spełnienie wymogów w niej określonych.

Przedsiębiorca chcąc uwolnić się od odpowiedzialności powinien wykazać, że mimo dołożenia należytej staranności nie ponosi winy za zaistniałe zdarzenie. Podkreślić bowiem należy, że zgodnie z art. 355 §2 Kodeksu cywilnego, Przedsiębiorca prowadzący profesjonalną działalność gospodarczą zobowiązany jest do dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. Szczególnym przykładem takiej profesjonalnej działalności jest obrót paliwami ciekłymi, bowiem działalność ta, zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy - Prawo energetyczne, wymaga uzyskania koncesji. Koncesja natomiast, stosownie do art. 37 w.w ustawy, określa nie tylko przedmiot i zakres działalności, ale również szczególne warunki wykonywania działalności objętej koncesją, mające na celu właściwą obsługę odbiorców. Realizacja postanowień koncesji stanowi podstawowy obowiązek koncesjonariusza. Głównym bowiem celem objęcia obowiązkiem koncesjonowania działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi było stworzenie systemu dystrybucji paliw, w którym konsument może mieć pełne zaufanie do jakości paliwa oraz ograniczenie emisji szkodliwych substancji do środowiska.

W niniejszej sprawie, powodowe Przedsiębiorstwo w prowadzonej działalności skupionej wokół sprzedaży paliw ciekłych, opierało się w zasadzie tylko na przedstawianych przez dostawcę atestach jakości i nie sprawdzało go w inny sposób, np. poprzez poddawanie kontroli pobranych próbek, przejmując w ten sposób na siebie odpowiedzialność za jakość otrzymanego paliwa. Nie ulega zatem wątpliwości, że Powód nie dochował należytej staranności przy prowadzeniu działalności gospodarczej.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów podniesionych przez powoda w odwołaniu od decyzji, sąd ocenił, iż nie zasługują one na uwzględnienie i nie mogą skutkować uchYLENIEM zaskarżonej decyzji.

Odnosnie zarzutu braku wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności, a także nierozważenia zaistniałych wątpliwości na korzyść obwinionego wskazać należy, iż wyniki przeprowadzonych badań oleju napędowego pochodzącego ze stacji paliw należącej do powoda są jednoznaczne. Wprost wynika z nich, że paliwo nie spełniało wymagań jakościowych rozporządzenia ze względu na zaniżoną temperaturę zapłonu. Istniejące zaś różnice w wartości tego parametru tj. inna wartość temperatury zapłonu w przeprowadzonych badaniach wynika choćby z faktu, iż w okresie pomiędzy 30 maja 2011 r. a 3 czerwca 2011 r., miały miejsce trzy dolewki do zbiornika z olejem napędowym. Ponadto odnosząc się do zarzutów powodowego przedsiębiorstwa dotyczących oceny wyników badań oleju napędowego pobranego podczas drugiej kontroli tj. w dniu 3 czerwca 2011 r., Sąd zważył, iż oba badania wykazały niezgodność oleju napędowego z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych i nawet gdyby przyjąć za wiążący jedynie wynik badania próbki kontrolnej (tj. 50,5°C) to i tak jednoznacznie wynika z niego naruszenie norm jakości paliwa. Niezależnie bowiem, od tego o jaką wartość przekroczona została dana norma, podstawą odpowiedzialności na podstawie art. 56 ustawy - Prawo energetyczne jest sam fakt jej naruszenia. Ewentualny stopień naruszenia bądź też stopień zawinienia brany jest pod uwagę przy ustalaniu wysokości wymierzonej kary.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 56 ust 3 i 6 ustawy - Prawo energetyczne, Sąd zważył, iż ustalając jej wysokość pozwany Prezes URE w sposób prawidłowy zastosował przesłanki wymiaru kary wskazane w treści art. 56 ust 3 i 6 ustawy - Prawo energetyczne.

W zakresie wysokości wymierzonej kary pieniężnej, wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, wysokość kary o której mowa w ust 1, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

W ocenie Sądu, Prezes URE ustalając w zaskarżonej decyzji wymiar nałożonej na koncesjonariusza kary, w sposób prawidłowy zastosował przepis art. 56 ust 6 ustawy - Prawo energetyczne, oceniając określone w tym przepisie przesłanki wymiaru kary tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Wymierzona powodowi kara pieniężna, w kwocie 32 000 zł, odpowiadająca 0,26% przychodu z działalności koncesjonowanej, co prawda spowodować może spadek rentowności prowadzonej działalności jednakże jest adekwatna do stopnia zawinienia oraz szkodliwości czynu oraz pozwoli osiągnąć cele określone dyrektywami wymiaru kary. Sąd zważył przy tym, iż kara ta mieści się w granicach wyznaczonych przez ustawę, a jej wysokość ustalona w zaskarżonej decyzji spełni w tym wypadku rolę represyjno-wychowawczą.

Zarzut nieprawidłowości w zakresie miarkowania kary pieniężnej w stosunku do możliwości finansowych uznać zatem należy za bezzasadny. Sam fakt wystąpienia straty z tytułu prowadzonej działalności nie może przesądzać o odstąpieniu od nałożenia na podmiot gospodarczy, kary pieniężnej w sytuacji zaistnienia ku temu podstaw prawnych i faktycznych. Opisywana przez powoda jego zła sytuacja finansowa, podobnie jak brak uprzedniej karalności znalazła, w ocenie sądu, stosowne odzwierciedlenie w wysokości wymierzonej kary pieniężnej, ustalonej na stosunkowo niskim poziomie – zaledwie 0,26% przychodu z działalności koncesjonowanej.

Przechodząc zaś do oceny zarzutów dotyczących naruszenia przepisów postępowania administracyjnego wskazać należy, iż zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312), Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć sprawy

wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Regulacji Energetyki, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy.

Nie znajdując zatem podstaw uzasadniających uwzględnienie odwołania, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je na podstawie przepisu art. 479⁵³ §1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, na podstawie art. 98 i 99 k.p.c.

SSO Hanna Kulesza